

A hit és bátorság lelke

Lekció: Róm 8,9-17/Textus: 4Móz 13,1-14, 10

2014. augusztus 03.

A Református Bibliaolvasó Kalauz szerint Mózes 4. könyvét olvassuk ezekben a hetekben. Az igehirdetés alapigéje is ez. Mivel azonban a ma tárgyalt szakasz egy nagyobb történetnek a része, szeretném először ezt a nagyobb történetet röviden felvázolni, hogy ennek összefüggésében láthassuk a mai részt. A pusztai vándorlás idején vagyunk, ami Izrael, Isten népe életében két jelentős állomás közötti átmeneti időszak. Mögöttük van az egyiptomi rabszolgaság, ahonnan Isten Mózes vezetésével kiszabadította őket. Ez az egyiptomi kivonulás Izrael történelmében, és ezzel együtt minden zsidó ember tudatában a mai napig Isten nagy szabadító tettét jelzi. Mindenki ismeri a történet nagy fordulópontjait: egyiptomi tíz csapás, a Vörös-tenger szétnyílása – Isten győzelmesen kivezette népét és egy új életet ajándékozott nekik. Ennek az új életnek a kezdetén Isten szövetséget kötött velük. Azt mondta: ti az én népem vagytok, én vagyok a ti Istenetek. Izrael belépett ebbe a szövetségbe, Isten ígéreteket adott, és utána vezeti őket, át az Arábiai félszigeten, hogy végül megérkezzenek arra a földre, ami az otthonuk lesz, amit Isten ad ennek a népnek: Kánaán földjére. S a kettő között van a pusztai vándorlás időszaka.

Múlt héten arról beszéltünk, mit tesz Isten népe, amikor nehézség adódik az életében. Ma arról lesz szó, mit tesz Isten népe, amikor előtte van egy lehetőség, feladat, elhívás, kihívás. Múlt vasárnap láttuk, hogyan vallott kudarcot Izrael a jelen küzdelmeiben, a mai történet arról szól, mit kezd Isten népe a jövő ígéretével.

A jövő ígérete kétféle dimenziót hordoz számunkra.

Egyrészt Izrael története: rabszolgaság, pusztai vándorlás, majd megérkezés az ígért földjére - minden keresztény embernek a mindenkori története is egyben. Hiszen kereszténynek lenni azt jelenti: hisszük és valljuk, hogy Isten Jézus által megszabadított bennünket a pusztulásból, a halálból, a rabszolgaságból. Az előttünk álló reménység pedig az, hogy Isten egy napon bennünket is, sokan másokkal együtt be fog vinni az ő országa teljességébe. Egy napon Isten újjá teremti a világot. Új eget és új földet teremt, ahol nem lesz halál, betegség, fájdalom, küzdelem. Jézus által, a Szentlélek ereje és valósága által már itt és most kóstolunk dolgokat ebből az eljövendő szép világból, ahogyan Izrael is kóstolhatta a kémek által Kánaánból elhozott szőlőt. De még itt vagyunk – s ebben az értelemben kereszténynek, Jézus követőjének lenni azt jelenti, hogy egyfajta pusztai vándorlásban vagyunk, egy zarándok létben. S ahogyan Izrael számára nehéz és küzdelmes volt a pusztában vándorolni – mi is megtapasztaljuk ezt. A szabadítás révén jobb lett minden, teljesen új reménység, új élet nyílt meg előttünk. Ez az élet Krisztussal összehasonlíthatatlanul jobb, mint bármi, ami előtte volt – de ez az élet nem küzdelmek, nehézségek és próbák nélkül való. És éppen azért, mert küzdelmes, nehézségekkel és próbákkal terhelt vándorlás ez – rendkívül fontos kérdés minden keresztény ember számára, hogy mennyire képes az eljövendőnek az ígéretére tekinteni, azt megragadni és annak a meghatározottságában élni.

Másrészt a jövő ígéretének van egy evilági dimenziója is. Hiszen földi életünk keretein belül Isten mind közösségileg, mind egyénileg elhívásokat, ígéreteket, feladatokat és lehetőségeket ad. Hogyan ragadjuk meg ezeket? Hogyan indulunk el, hogy birtokba vegyük Isten ígértét, az elkészített örökséget? A felolvasott történetben a válasz az, hogy bátorság és hit által. Minden azon múlik, hogy a félelem és hitlenség lelke, vagy a hit és bátorság lelke munkál-e bennünk.

Három pontban szeretnék beszélni erről:

- Mi a félelem természete és következménye?
- Mi a bátorság természete és ára?
- Hogyan adatik a bátorság Lelke?

1. A félelem természete

Isten azt mondja Mózesnek: küldjön előre férfiakat, hogy kikémleljék a földet. A 4.Móz.13:2-ben van egy nagyon-nagyon fontos félmondat, ami kulcs-kérdés ebben a történetben. Isten azt mondja itt: „küldj férfiakat, hogy kémleljék ki Kánaán földjét, *amelyet Izrael fiainak akarok adni!*”. S ezt nem itt mondja először. Ez egy nagyon régi, generációkon keresztül hordozott és őrzött ígéret Izrael életében. Az egész helyzet megértéséhez a szívünkbe kell vésni, hogy ez a történet nem bizonytalanra fut ki. Isten egyértelműen kijelenti: ezt a földet nektek akarom adni. Nem úgy tájékozódik Izrael Kánaán földjéről, hogy közben fogalma nincs, vajon övé lesz-e az valaha is. Isten még az ősatyának, Ábrahámnak megígérte ezt a földet. A vele kötött szövetségnek része az, hogy övék lesz a föld, ott lesz az otthonuk.

Amikor Mózes kiküldi Izrael tizenkét törzsének a vezető embereit, hogy egész Kánaán földjét Délről egészen Északra járják be és kémleljék ki, akkor alapvetően két szempontot ad eljűk. Részben katonai felderítést kell végezniük. Milyenek a városok? Tábor jellegűek, vagy megerősített, fallal körülvett városok? Milyenek az emberek? Hányan vannak? A másik feladat pedig, hogy hírt kell hozzanak arról, milyen maga az ország? Mennyire vonzó? Mennyire gazdag? Abban a korban egy terület gazdagságát azon mérték le, milyen volt a föld gyümölcse. Hogyan képes eltartani az a föld egy népet? Mózes ezekkel a szavakkal indítja el őket: „legyetek bátrak, és hozzatok a föld gyümölcseiből!”

Amikor negyven nap múlva visszaérkeznek a tizenkét kém, megállnak a nép és annak vezetői: Mózes és Áron előtt, és elkezdődik a beszámoló. Figyeljük meg, hogyan adja elő a bibliai szöveg azt, ahogyan a tehetetlenség, a képtelenség érzése, a félelem eluralkodik a kémeken, majd az egész népen! A félelem lélektana azóta sem változott – ahogyan bennük működött, ugyanúgy működik bennünk is.

Hogyan hatalmasodik el tehát a félelem? A kémek először egy viszonylag objektív beszámolót tárnak Mózes és a nép elé. Azt mondják: valóban tejjel s mézzel folyó föld az. Meg is mutatják: ilyen a gyümölcse. Ez fontos. Ott van a nép előtt a titkosszolgálati jelentés, hallja mindenki, hogy a föld gazdag, jó, kívánatos. De nem csak a híre van ott, hanem ott van a föld gyümölcse is. Lehet látni, érezni az illatát, akinek jutott belőle, érezhette az ízét is. Tapasztalatot szerezhetek az eljövendő Kánaán valóságából. Következő mondatukban azonban már hozzátesszük a kémek: „kívánatos a föld, de erős nép lakja, a városok erődítményei igen nagyok, és még Anák ivadékait is láttuk ott”. Még ez a beszámoló is rendben van. Elmondják, mit láttak – majd a vezetők döntenek az elmondottak alapján. Nem az ő felelősségük minősíteni a látottakat és döntést hozni a nép sorsáról – ez a vezetők felelőssége, övék a felderítés volt. Úgy tűnik azonban, hogy elmondásukból a népre sokkal erősebb hatást gyakorolnak az ott lakó ellenfélről mondottak, mint a föld kívánatos voltának az elbeszélése és a gyümölcs, ami annak a látható bizonyítéka. Mert rabszolgalelkű nép. Mert nem szokta a harcot. Káleb, akiről azt olvassuk, hogy benne a bátorság lelke lakik, azonnal megszólal ebben a helyzetben, és csitítja a népet: „bátran fölmehetünk, elfoglalhatjuk a földet, mert meg tudunk birkózni vele.” Innentől azonban mintha teljesen elszabadulnának az indulatok. Káleb józan, bátor, biztató szavai olyanok, mint olaj a tűzre. Ekkortól kezd elhatalmasodni az irracionális félelem.

Figyeljétek! Mi azonnal a válasza a kémeknek? Parafrázissal mondom: „még hogy mi képesek lennénk erre?! Lehetetlen! Nem vagyunk rá képesek! Soha nem leszünk rá képesek! Képtelenség! Nem tudunk felmenni! Nem tudjuk elfoglalni!” Elkezdik ezt sulykolni a nép felé. S mivel semmiképpen nem akarták vásárra vinni a bőrüket, azt olvassuk róluk: „rossz hírért terjesztették Izrael között annak a földnek, mert azt mondták: az a föld, amit bejártunk és kikémleltünk, olyan föld, ami megemészti a lakosait.” Magyarul: rossz föld. Nagyon-nagyon rossz föld, ami megemészti a lakosait, ahol pusztulás vár az emberekre. Testvérek, ez nem a jövő, ez a pusztulás!

A félelem eluralkodásának első lélektani következménye, hogy ami eddig kívánatos volt számunkra, az most utálatossá lesz a szemükben. Miért? Azért, mert amitől félünk, azt eltávolítjuk magunktól. Rossznak állítjuk be, gyűlöltté és utálatossá tesszük, démonizáljuk.

A félelem további eluralkodásával irracionálisan hatalmassá nő a veszély a szemükben. Itt már úgy mondják: „láttunk ott óriásokat is”. Egy ősi zsidó mitológiai emlékezet elevenedik meg bennük. Noé történeténél olvasunk ugyanis arról, hogy Isten-fiak jöttek a földre és az emberek leányaival háltak, és óriások születtek belőlük. Anélkül, hogy ezt most magyarázni akarnám: ez a homályba vesző mitológiai történet kúszik be a gondolkodásukba, s már látni vélik ezeket az óriás, félig isten – félig ember különleges lényeket a kikémlelt földön. Irracionális, amit a félelem tesz velük.

De a félelem önmagukat is lenullázza a saját szemeikben: „olyannak láttuk magunkat, mint a sáskák, és ők is úgy néztek ránk.” Ez a félelem lelke. A szolgaság lelke. Előttük van az Istentől készített jövő, a föld, amiről ő kijelenti: „nektek akarom adni” – de ezek a férfiak a mindent eltorzító félelem szemüvegén át a pusztulás földjét látják, amelyben hatalmas óriások vannak, akik őket sáskaként csemegézik reggelire, ebédre és vacsorára. Egy földet látnak, ami megemészti a lakosait. Teljes irracionalitás. Így torzítja el a félelem a valóságot, így fosztja ki és teszi jövőtlen emberré az áldozatait. Lássátok meg, hogy az irracionális félelem emészti meg őket, nem az a föld, amit Isten elkészített és adni akar nekik.

Fontos most számunkra, hogy ennek a lélektani folyamatnak lássuk a teológiai oldalát! Hiszen a Biblia nem lélektani vagy egyéb bölcsességek gyűjteménye. Nem azért van, hogy okos elemző megállapításokat tehessünk a félelem természetével kapcsolatban. (Ez is hasznos, de nem ez a történet kulcsa.) A Biblia Isten és az ő szövetséges népe története, amelyen keresztül Isten ma is kapcsolatban van népével és cselekszik népe életében - ezek pedig mi vagyunk. A történet kulcsa, minden ezen fordul meg, hogy mit kezd Isten szövetséges népe Isten ígéreteivel. A kémek ugyanis tudják, hogy Isten ígéretéről van szó. Mi alapján állítom, hogy tudják? Annak az egyetlen szónak az alapján, amit kiejtenek a szájukon, mikor a kémkedésből visszaérkezve elkezdik a beszámolót. Ezt mondják: „*valóban* tejjel és mézzel folyó föld az.” Valóban? Miért, ki mondta ezt? Az beszél így, aki már hallotta ezt a szófordulatot. És ők tényleg hallották ezt, sokszor hallották. Isten beszéde ez, az ő ígéretének a nyelve. Ő mondta. „elviszlek titeket a tejjel és mézzel folyó földre.” Isten mondta, többször is, újra és újra. Nekik pedig ez az első szavuk: „*valóban* tejjel és mézzel folyó föld” – és ezzel nem tesznek mást, mint igazat adnak Istennek. Mikor azonban a maguk kezébe veszik annak eldöntését, lehetséges-e felmenni a kánaáni népek ellen - ebben a pillanatban elfordulnak Isten ígéretétől, és elfordulnak a hittől. Ebben a pillanatban már nem foglalkoznak azzal, amit Isten mond: „nektek akarom adni”, már nem is néznek Istenre. Ez végzetes mulasztás, mely válságba sodorja Izraelt, hiszen ennek lesz következménye aztán az egész nép jajveszékelése. De ez egyben nyílt szembeszegülés is azzal, amit Isten mond és elvár: hogy szövetséges népe vegye őt komolyan. Ha ezt nem teszi, azzal megveti Istent.

Több szinten lehet erre reflektálni magatokban.

Az első, egyénileg: ha Jézus követője, keresztény ember vagy - amikor bármiféle félelem elkezd elhatalmasodni a gondolataidban, értelmében, szívedben, akkor nem pusztán, és nem elsősorban a félelemmel kell megküzdened. A félelem fontos dolog, de nem a legmélyebb kérdés. Nem is önálló jelenség – mindig a hit elhomályosodása szüli, azzal együtt jár. Áss ilyenkor a mélyre, tedd fel a kérdést: miben, mire nézve nem hiszek? Miért nem hiszek abban? Hol vesztettem el azt, hogy az Úrra nézzek? Miben engedtem teret annak, hogy eltorzítva lássam a valóságot? A lehetőséget, ami valamikor jónak tűnt, most rossz; a veszélyt, ami valamikor legyőzhető volt talán, most legyőzhetetlen; önmagam, aki sáskává lettem a saját szememben, semmivé. Mi az, amit egykor hittem, de most lehetetlennek tartok? Hol ingott meg a bizalmam Istenben? Miért tud ez a félelem eluralkodni rajtam? Ha valamitől ennyire félek és rettegek, akkor mit mond ez el magamról, Istenről, a kapcsolatról? Hol van a probléma? És a Szentlélek meg fogja mutatni.

A másik fontos dolog, hogy közösségben vagyunk, s fontos, hogy a közösségben hogyan viszonyulunk egymáshoz. Amikor egy beszélgetésben megérzed, hogy a társadat, barátodat, testvéredet félelem motiválja, félelemből beszél – hogyan reagálsz erre? Belépsz a félelmébe vele együtt? Vagy tudod-e nem ítélkezve, nem kioktatóan, hanem szeretettel vezetni őt visszafelé, kifelé a félelemből? Rámutatni Istenre, hogy nézzen fel arra, akiről elnézett! Tudjuk-e egymást ilyenkor bátorítani, egymásba a bátorság lelkét önteni? Ezt próbálta tenni Káleb a történetben. Nem tudom, közületek hányan éreznek félelmet a világpolitikai híreket hallgatva. Európa szélén háború. Szankciók Oroszország ellen. Ezeknek következménye lesz Magyarországra nézve is, gazdaságilag mindenképp, de talán nem csak úgy. S akkor már az egyéni életünket is érintheti: a munkahelyeket, a megélhetést. Amikor erről szóló beszélgetések részese vagy, mit jelent számodra Isten népe tagjának lenni? Megjelenik a beszédedben, a gondolatodban egyáltalán, tudod, hiszed, hogy ennek a világnak a története Jézusban teljesedik be? Ha meg mered ezt vallani, akár a jelen politikai helyzet is vezethet valakit oda, hogy megismerje azt, akiben az egész történelem a helyére kerül, és akiben minden félelem leoldódik: Jézust. Mert végül és végérvényesen Ő a mi válaszuk a félelemre.

2. A bátorság természete

Az első egy paradoxon: a hitbeli, hitből fakadó bátorság a bizonytalanság és bizonyosság paradoxonában él.

Káleb és Józsué az a két kém, akik teljesen különböznek a másik tíztől. Róluk Isten későbbi versekben ezt mondja: „más lélek volt bennük, tökéletesen követtek engem” (Józs.14.24.). „Más lélek” - más, mint a lázadó, zúgolódó, hitetlenkedő népben, és az őket felbujtó kémekben. Ezekben az emberekben nem a félelem és szolgaság lelkülete munkált, hanem egy más lélek, a bátorság lelke, ami azt jelenti, hogy követték Istent, bíztak benne. Ezt azért fontos látnunk, mert ez a magyarázata Káleb bátorságának. Nem az, hogy Káleb optimista típus, a másik tíz pedig pesszimista. Nem is az, hogy Káleb elég megerősítést kapott gyermekkorában az apukájától és magabiztos személyiséggé fejlődött, míg a másik tízzel az ellenkezője történetelt. Erről olyan sokat tudunk, és egyébként lélektanilag ez valóban így működik – de itt nem erről van szó! Ez nem optimizmus. Nem is egy felületes, túlzó, idealista lelkesedés. Káleb azt mondja: „ha az Úr kedvel bennünket, akkor bevisz arra a földre, és nekünk adja a tejjel és mézzel folyó földet.” Az, hogy Káleb lehetségesnek tartja a föld elfoglalását, egyedül arra épül, hogy bízik Isten ígéreteiben, rááll Isten szavára. Ez a hit bátorsága. Ez a más lélek benne.

Ez a fajta hitbeli bátorság egyszerre bizonytalanság és bizonyosság. Fordítva működik, mint az emberi természet adta magabiztosság. A magabiztosság - ami önmagában jó és igen hasznos az élet sok területén - azt mondja: átnézem, felmérem, s ha kivihető, akkor megteszem. A hitbeli bátorság nem abból fakad, hogy önmagában lehetségesnek tartok valamit. Nem arra épít, hogy én magam képes vagyok valaminek a megcselekvésére, hanem egyedül Isten szavára, ígéretére épít. Magamra nézve teljes bizonytalanság, Isten ígéretére nézve teljes bizonyosság. Ez a nagy paradoxon a hitbeli bátorság titka. Ha hitben megragadod azt, amit Isten ígért, akkor sokkal biztosabb alapon mész előre, mintha saját magabiztosságod alapján tenéd. Hiszen Isten ígérete erősebb, szilárdabb, biztosabb, mint a te magabiztosságod. Amikor tehát Isten ígéretein járunk, a bizonytalanon és a biztoson járunk egyszerre. Bizonytalan, mert nem tudjuk, hogyan fog végbemenni – de bizonyos, mert Isten ígérte, hogy véghezviszi. Akkor is meglesz, ha mi képtelenek vagyunk rá. Ez a bátorság lelke, a hitbeli bátorság természet. A hitnek ez a bizonyossága újra és újra megjelenik Isten népe életében.

Örülök, ha megszületik bennetek a vágy, hogy megkapjátok ezt a más lelket, a bátorság lelkét. Nem akarom azonban elhallgatni előletek, hogy ennek a hitbeli bátorságnak ára van. Nem úgy értem, hogy megfizethető, megvásárolható lenne – hanem úgy, hogy ha gyakorlod ezt, annak következményei vannak. Nézzük tovább a történetet! Ahogy elhatalmasodik az irracionális félelem és hitetlenség, úgy megy végbe egy másik folyamat is: a félelem és a bátorság, a hitetlenség és a hit emberei elválnak, és a szakadék köztük egyre nagyobbá lesz. Aki hisz, az elválik attól, aki nem hisz – ez törvény. Két dolgot mondanék ezzel kapcsolatban.

Láthatjuk, hogy a hitnek, a bátorságnak az emberei súlyos kisebbségbe kerülnek Isten népén belül. Négyen maradnak: Mózes, Áron, Káleb, Józsué. Az ő bátorságuk, Isten előtti engedelmességük, hitük provokálja azokat, akik a félelem útján haladnak. Próbálj egyszer (remélem, már próbáltál) bátran és hittel megragadni valamit, amit Isten eléd helyezett, elindulni egy elhívás felé: garantálom, hogy lesz sok ember, akár a családtagjaid és a keresztény testvéreid között is, akik azt mondják: ez bolondság. A hitből fakadó bátorság értetlenséget és ellenségességet vált ki azokból, akikben nem ez a lélek munkál. Dávid 27. zsoltárában van azonban egy mondat, amit én sokat forgattam a szívemben: „Ha egy egész tábor jön is ellenem, nem fél a szívem.” Itt valóban az egész tábor ellenük lázad. De a bátorság lelkével lehet kitartani és szilárdan megállni az elhívásban.

A másik, hogy Kálebék számára a hit élet és halál kérdésévé lesz. Káleb buzdító, hitre hívó szavai után az egész közösség azt mondta: meg kell őket kövezni. A hitbeli bátorság és szabadság az egész hitetlen és lázadó nép haragját magukra vonja. S ez végigkíséri az egész Bibliát. Jézus azt mondja, amikor a farizeusokkal, a zsidó vallási vezetőkkel ugyanígy összeütközésbe kerül, amikor őt is meg akarják kövezni: „a ti atyáitok, az elődeitek nem ugyanígy kövezték-e meg a prófétákat?” Végig ez volt! Ebből az indulatból feszítették keresztre Jézust. Egyetlenegy menekülés volt Káleb, Józsué, Mózes és Áron számára. Azt olvassuk a történetben: „akkor megjelent az Úr dicsősége a kijelentés sátra fölött egész Izraelnek.” Meg akarják kövezni őket – megjelenik Isten. A történetet innen folytatjuk jövő héten – de most fontos látnunk: a hitbeli bátorságnak ára van..

3. Hogyan adatik a bátorság lelke?

Mi ez a „másik lélek”, ami Isten tökéletes követését munkálja az emberben? Szeretném felmutatni, hogy ez nem parancs szava, nem is erőlködés eredménye – hanem ez a Szentlélek munkája. Azt írja Pál a Római levélben: „Nem a szolgaság lelkét kaptátok, hogy ismét félje-

tek, hanem a fiúság lelkét kaptátok, aki által kiáltjuk: Abbá, Atya!” (Róm.8.15.) A bátorság, a fiúság, a szabadság lelke – ezt kapjuk Istentől. Mit jelent ez?

Ha tudni akarod, mi mozgat téged, milyen lélek munkál benned, tedd fel magadnak a kérdést: milyennek látod Istent? Kegyetlen mindenhatónak, vagy szerető, törődő, gondoskodó Atyának? Milyennek látja őt Izrael ebben a történetben? Ezt kérdezik: „miért akar minket bevinni az Úr arra a földre? Azért, hogy fegyvertől hulljunk el, asszonyaink és gyerekeink pedig prédára jussanak?” A szolgaság és a félelem lelke Istent kegyetlen, közömbös, kiszámíthatatlan erőnek látja. Izrael népe rabszolga volt Egyiptomban. Halálra dolgoztatták, bármikor megölhetnék őket. Az egész valóság, ami körülvette őket, kiszámíthatatlanságról, fenyegetettségről szólt. És most, itt a pusztában most, dacára Isten szabadításának, gondoskodó munkájának, vezetésének, ugyanez a rabszolga szólal meg belőlük: „semmit nem tudhatunk, még Isten is ellenünk van, senkiben sem bízhatunk. Nem terem nekünk gyümölcs sehol. Nincs előttünk semmilyen föld. Nincs jövőnk. Nincs semmi. Isten el akar minket pusztítani” – ez a szolgaság lelke. S tudjátok, mit mondok? Természet szerint mindannyian így gondolkodunk. Isten nélkül mindannyiunkban ez a lélek munkál – egy kiszámíthatatlan világban, a bűn és halál rabszolgáiként. Természet szerint, lényegünk szerint, mielőtt Isten kicseréli bennünk ezt a lelkületet, ilyenek vagyunk. A bűn miatt, ami bennünk van, a világ miatt, ami körülvesz, így viszonyulunk Istenhez. Ki tudja, milyen ő! Ki tudja, mit akar? Ki tudja, jót akar-e? Ki tudja, hogy mit fog elvenni? Ki tudja, hogy mit fog megadni? Mit tudhatunk róla? A bűn, a rabszolgaság, a félelem lelke működik az emberben.

S akkor azt mondja Pál: de ti nem ezt kaptátok. Ébredjete fel! Jöjjetek már ki ebből! Ez volt – de már nem ennek kell lenni. Van más lélek is: a fiúság lelke, a lélek, amely által megismered, hogy Isten nem kiszámíthatatlan, kegyetlen, erőszakos, vagy közömbös akárki – hanem Atya, szerető, gondoskodó édesapa. Amikor ez a mély bizalom valakiben megszületik, akkor ott van benne a más lélek. És ez a lélek tökéletesen követni akarja Istent, mert bízik benne. Ez a lélek akkor lesz a tiéd, amikor Isten gyermekévé eszel. Hogyan? Mi által? Hogy száll le ránk a Szentlélek? Krisztusban. Krisztusban!

Nagyon fontos, hogy erre ide tudj figyelni! Nem azért csupán, hogy megértsd, hanem hogy megtörténjen veled ez a csoda! Mert tudod, ugye, hogy az istentisztelet nem arról szól, hogy információkat közlünk, hanem arról, hogy Isten Lelke ott és akkor cselekedjen. Akarod kapni a fiúság lelkét, az Isten-gyermekség lelkét, a bátorságnak a lelkét? Van egy jó hírem: itt és most megkaphatod. Megkaphatod életedben először, vagy megkaphatod újra, Isten újra rád árasztja, elmélyíti, még mélyebben munkálja. Miért? Hogyan? Krisztusban.

Jézus az egyetlen és tökéletes fiú. Isten Fia. Szabad, bátor, hittel teli. Megy a maga elhívása felé, és amikor Kálebékhez hasonlóan meg akarják őt megölni, nem száll le az Isten dicsősége, hogy megállítsa a gyilkosait. Hanem a sűrű sötétség száll le a keresztre, és Isten Fia, Jézus felkiált: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?” A Fiúnak, Jézusnak ez a kiáltása a kereszten mutatja nekünk az utat a fiúsághoz, a szabadsághoz. Jézus értünk és helyettünk hordozza el a büntetést. A mi szolgalelkűségünk miatt. A mi félelmeink, hitetlenségünk, gyilkos indulataink miatt. Lehet, hogy ezerszer hallottad már ezt, de egyszer igazán szembe kell ezzel nézned. Egyszer rád szakad a felismerés: tényleg ilyen vagyok. Tényleg sokkal inkább olyan vagyok, mint az a tíz, semmint az a kettő. Tényleg inkább én is elpusztítanám a szívem mélyén azokat, akik itt Istennel jönnek nekem. Tényleg ebből a szolgaságból, félelemből, hitetlenségből mennyi sumákság, hazugság, mocsok, nyomorúság származik az életemben! Előtör a szívedből a kiáltás. „Bocsáss meg, Jézus, mert te ott ezért haltál meg!” No, ha ez megtörténik, ha elfogadod őt – akkor részesedsz a fiúságban, leszáll rád a Szentlélek. Részesedsz Jé-

zusban, az ő Istennel való kapcsolatában, betölt a Szentlélek, leszáll rád, és Isten gyermekévé leszel. Akkor egyszer csak meglátod a pusztában a Kánaánból elhozott szőlőt. Ott lesz előtted az eljövendő ígérete. Nem csak hallasz róla, hanem kóstolod, érzed, tapasztalod, látod. Miért? Mert a Szentlélek, aki leszáll, aki Krisztusban adatik nekünk, ő az eljövendő záloga. Ő a kém, aki eljön a szívedbe és meggyőz téged Isten országa dolgairól. Pál szavai szerint Isten Szentleke a szívünkben bizonyosságot tesz arról, hogy Isten gyermekei vagyunk. Nem csak halljuk, a szívünkben ránk áradva egészen mélyen Isten beszél mondja nekünk: te az én gyermekem vagy. A szentlélek kiált a szívünkben, mondja Pál: Abbá, Atya, Édesapám! Értitek a gyerekeknek ezt a szabadságát, nyíltságát, bátorságát? Ez a bátorság lelke. Ez a szabadság lelke. Ez adatik Krisztusban. S ahogy egy gyülekezetben egyre inkább megjelenik Isten Lelkének ez a valósága, ahogy imádkozunk, ahogy hordozzuk egymást, ahogy bátorítjuk egymást, ahogy magasztaljuk Istent, egyénileg a mindennapokban, meg közösségileg, amikor együtt vagyunk – úgy látja meg a világ, hogy tényleg itt van ez a gyümölcs. Hogy tényleg van egy hely, ahova Isten be akarja vezetni ezt az egész teremtett világot. Hogy mi ezt titokzatos módon hordozzuk magunkban. És akkor a gyermek bátorságával, bizalmával, bizonyosságával élünk és töltjük be küldetésünket.

Amen

(Lovas András)

Atyánk! Magasztalunk téged azért, hogy ki akarsz szabadítani a félelem, a szolgaság bilincseiből. Hogy magunk mögött hagyjuk egyszer és mindenkorra a rabszolgaságot, a bűn Egyiptomát, az istentelenség Egyiptomát. És köszönjük, hogy miközben itt járunk a pusztában, ahol ott van a gondoskodásod, a vezetésed, de ott vannak a hiányok, a kérdések – te most adni akarsz magadat nekünk. Kitárjuk a szívünket és kérünk téged, hogy te beszélj velünk! És te tölts be a te Szentlekeddel. És te ragyogtasd fel a te evangéliumodnak ezt a hatalmas gyümölcsét a mi életünkben! Amen

Köszönjük neked, Urunk, hogy azokat, akik a pusztában úgy látták magukat, mint akik összeroskadva fekdnek a földön, és nem tudják, hogy előre vagy hátra, te meglátogattad, felemelted, megerősítetted, hogy menjenek előre. Köszönjük, hogy azokat, akiknek a szívébe adtál egy elhívást, egy látást, te ma megerősítetted, hogy ez igenis tőled van, és vigyék végbe, amire te elhívtad őket. Köszönjük, hogy megerősítetted, hogy nem szolgák vagyunk, akiket félelem kötöz, hanem Isten gyermekei, fiak, akik kiáltják, hogy Abbá, Atya! Köszönjük neked, hogy így élhetjük az életünket a te néped tagjaiként, és szeretnénk ezt vinni a társadalomba, munkahelyre, családjunkba, barátok felé. Azt a szabadságot, a bátorságnak azt a lelkét, ami Krisztusban adatott nekünk. Hadd ismerjük hát fel a félelmet másokban, magunkban, és hadd tudjunk szeretettel, együttérzéssel és irgalommal terád mutatni minden helyzetben! Imádkozunk, Urunk ma este különösen azokért a helyekért, meg azokért az emberekért, ahol háború dúl. Imádkozunk Izraelért és Palesztináért, imádkozunk az ott élő emberekért, imádkozunk békéért. Könyörgünk azokért, akik gyászolnak. Könyörgünk azokért, akik a halállal néznek szembe. És könyörgünk azért, hogy úgy ott, mint Ukrajnában, Oroszországban, az egész nyugati világban adj bölcsességet a vezetőknek, és készséget, hogy keressék valóban a megbékélésnek az útját. Köszönjük neked, Úr Jézus Krisztus, hogy te vagy a Békesség fejedelme, és köszönjük azt a végső reménységet és bizodalmat, hogy egy napon újjá teremtesz mindent, ami minket nem passzívva tesz ebben a világban, de ami békességet hoz, miközben kiáltunk azért, hogy vess véget a gonoszságnak és a gyűlöletnek! Így hozzuk eléd, Urunk, minden mi

saját terhünket, kérdésünket, párkapcsolati kérdéseket, adj bölcsességet, engedelmességet, családi kérdéseket, problémákat, házassági nehézségeket. Adj szívünkbe alázatot, készséget megbékélésre, bocsánatot kérni és megbocsátani, munkahelyi kérdéseket, nehézségeket: adj türelmet elhordozni nehéz embereket! Adj tisztaságot, igazságot, ragaszkodást az igazsághoz, hogy ne menjünk a hamisságnak az útján! Még ha ára is van. Hadd éljünk úgy, mint a te gyermekeid, szabadon, felemelt fővel, vallást téve rólad szavainkkal és tetteinkkel! Köszönjük, hogy erre hívtál el, és köszönjük, hogy ezt be is teljesítéd rajtunk! Tiéd legyen ezért minden dicsőség, dicséret, tisztesség és hálaadás!

Amen